

οικείου καθηγητοῦ, οὕτω δυσχερέστερον εἶναι καὶ καθηγητῆς τις νὰ διδάξῃ ἀποτελεσματικῶς ἐν τῷ Γυμνασίῳ ἢ μὴ ἐξησκήθη πρὸς τοῦτο ὑπὸ δεξιᾶς χειρὸς καὶ ἐν τῷ καταλλήλῳ χρόνῳ. Ἐν Γερμανίᾳ ἀπὸ πολλοῦ κατενοήθη πόσον ἀναγκαῖαι εἶναι αἱ παιδαγωγικαὶ γνώσεις οὐ μόνον εἰς τοὺς διδασκάλους τῆς κατωτέρας παιδείας, ἀλλὰ καὶ εἰς τοὺς τῆς μέσης. Διὸ εἶνε ἀδύνατον ἐκεῖ νὰ διορίσθῃ σήμερον Γυμνασιάρχης καὶ καθηγητῆς ὁ μὴ φέρων ἐνδείξεις ὅτι κέκτηται καὶ τὰς προσηκούσας παιδαγωγικὰς γνώσεις. Ἐν Γερμανίᾳ λοιπὸν ἡ *Γυμνασιακὴ Παιδαγωγία* (*Gymnasial-Paedagogik*) ἔχει σημασίαν μεγάλην καὶ μεγάλως μεριμνᾷ ἐκεῖ ἡ Πολιτεία περὶ τῆς ὡς οἶόν τε καλῆς διδασκαλίας τοῦ μαθήματος τούτου. Ἡμεῖς δὲ καὶ ὡς πρὸς τοῦτο, τὸ τοσοῦτον σωτήριον εἰς τὴν μόρφωσιν τῆς νεολαίας, χωλαίνομεν. Ἡ πρωτανεία τοῦ Πανεπιστημίου βλέπουσα τὰ θλιβερά ἀποτελέσματα τῆς Γυμνασιακῆς παιδείας καὶ κατιδούσα τὴν σπουδαιότητα τοῦ μαθήματος ὥρυσεν αὐτὸ ἐν τοῖς τακτικοῖς τῆς φιλοσοφικῆς σχολῆς μαθήμασιν· ἀλλ' ἡ καρποφορία θὰ καταδειχθῇ τότε μόνον, ὅταν καὶ ἡ Πολιτεία ἀπαιτήσῃ παρὰ τῶν καθηγητῶν τῶν Γυμνασίων καὶ Γυμνασιαρχῶν ὡς προσὸν ἀπαραίτητον τὴν παιδαγωγικὴν μόρφωσιν αὐτῶν.

Μετὰ τὴν τοιαύτην εἰσαγωγὴν ἀπηρίθμησεν ὁ κ. Πανταζίδης τὰ οὐσιώδη σημεία, περὶ ἃ θὰ στραφῇ τὸ μάθημα τῆς *Γυμνασιακῆς Παιδαγωγίας*. Εἶνε δὲ τὰ ἐξῆς περίπου : Σκοπὸς τῆς γυμνασιακῆς Παιδαγωγίας, μέσα ἢ μαθήματα τοῦ Γυμνασίου, μέθοδος τῆς διδασκαλίας ἐκάστου αὐτῶν, καθήκοντα τῶν μαθητῶν καὶ ἀγωγή αὐτῶν, οἷός τις ὀφείλει νὰ ᾔηεν ὁ διδάσκαλος ἢ προσόντα αὐτοῦ κτλ.

Ἡμεῖς δὲ καὶ πάλιν προσθέτομεν ὅτι τὸ φιλολογικὸν ἰδίως τμῆμα τῆς ἡμετέρας φιλοσοφικῆς σχολῆς ὑπολαμβάνομεν ὡς τὸ ἀνώτερον *Διδασκαλεῖον*· ἐπειδὴ δὲ τὸ Διδασκαλεῖον μορφώνει διδασκάλους, πρέπει νὰ μορφώῃ αὐτοὺς ὅπως πρέπει· ἀλλὰ πρὸς τοῦτο ἡ *Γυμνασιακὴ Παιδαγωγία* εἶνε

sine qua non. Δὲν ἀμφιβάλλομεν ἐπομένως ὅτι ὁ ἐπὶ τῆς Παιδείας νομῶν ὑπουργὸς θὰ λάβῃ ὑπὸ σημείωσιν καὶ τοῦτου τοῦ ἐφοδίου τὴν ἑλλειψιν παρὰ τῶν ἡμετέρων καθηγητῶν, ὧν οὐκ ὀλίγοι οὔτε πόθεν νὰ ἀναχωρήσωσιν οὔτε ποῦ θὰ φθάσωσι γινώσκουσιν εἰσερχόμενοι εἰς Γυμνάσιον.

ΤΑ ΕΝ ΤΟΥΡΚΙΑΙ

(ΕΙΔΙΚΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ)

Κωνσταντινούπολις, 12 Ὀκτωβρίου.

Ἐνθυμείσθε βεβαίως τὴν δίκην, καταδίκην καὶ ἐξορίαν τοῦ Μιδάτ πασᾶ καὶ τῶν σὺν αὐτῷ. Ὁ Μιδάτ ἐστάλη εἰς ἐξορίαν ἐν Ταῖρ, πλὴν ἡ θέσις αὕτη οὐδόλως εὐχρέσται αὐτῷ, δι' ὃ εὐρύον εὐκαιρίαν ἀπῆλθε, δραπετεύσας εἰς Βομβάην δηλ. εἰς ἀγγλικὸν ἔδαφος. Οὕτω δὲ νῦν ἀναπνέει ἐλεύθερον ἀέρα, καὶ δύναται ἐλευθέρως νὰ μεταβῇ εἰς οἰονδήποτε μέρος τοῦ κόσμου, πλὴν τοῦ τουρκικοῦ. Λέγεται ὅτι ὁ στρατιωτικὸς διοικητὴς τοῦ διαμερίσματος, ἐν ᾧ διετέλει ὁ Μιδάτ ἐξόριστος, ἐπαύθη καὶ ἐτέθη ὑπὸ ἀνάκρισιν.

Ἰδοὺ καὶ μία σπουδαιότατη μεταρρύθμισις κατὰ τὴν «Βακῆτ». Ὁ καθορισμὸς μονάδος, καθ' ἣν νὰ ρυθμίζωνται τὰ ὠρολόγια, ὅπως ὦσι σύμφωνα πρὸς ἄλληλα καὶ μὴ κατὰ πολλὰ λεπτὰ διαφέρωσι. Μόνον αὐτὸ μᾶς ἔλειπε.

Τὸ ἀρμενικὸν συμβούλιον ἤρξατο καὶ αὐτὸ σπουδαιότατα περὶ τῶν προνομίων τοῦ ἔθνους· αὐτοῦ σκεπτόμενον. Ἐπανελημμένως δὲ ἐποίησατο συνεδριάσεις καὶ εἰς ἐπανελημμένην ὁ Πατριάρχης Ναρσῆς εὕρισκεται ἀλληλογραφίαν μετὰ τοῦ ἐπὶ τῆς δικαιοσύνης ὑπουργείου. Οἱ ἀρμένιοι ἀποκρούουσι πάσῃ δυνάμει τὴν κατάργησιν τῶν προνομίων. Ἀποβλέποντες δὲ εἰς τὴν σπουδαιότητα τοῦ πράγματος συγκαροῦσιν αὔριον Μεγάλην Σύνοδον, ἐξ ἅπαντος τοῦ ἀρμενικοῦ ἐν Κων(πόλει κλήρου καὶ λαϊκοῦ συμβουλίου.

25

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

25

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΟΝΕ

Ο ΣΙΔΗΡΟΥΡΓΟΣ

Μετάφρασις Δ. Κακλαμάρου.

(Συνέχ. ἰδ. ἀριθ. 590)

— Εἶναι πραγματικῶς μία λυπηρὰ ὑπόθεσις, θεῖα μου, ἀπὴντησεν ἔμφροντις ὁ βαρῶνος, καὶ δι' αὐτῆς δὲν θ' αὐξήσῃ ἡ ὑπόληψις, τὴν ὁποίαν χαίρει ἐν τῷ κόσμῳ ἡ τάξις μας. Δυστυχῶς ὅταν κανεὶς ἐξ ἡμῶν παραλείψει τὸ καθήκον του, τὸ σφάλμα πίπτει ἐφ' ὅλων μας. Καὶ δὲν ὑπερέχομεν πλέον τῶν ἄλλων κοινωνικῶν τάξεων εἰμὴ κατὰ τοῦτο : ὅτι εἴμεθα πιστοὶ εἰς τὸν λόγον μας. Καὶ ἐν εἰδει παροιμίας ἀκόμη λέγουν· «λόγος ἀριστοκράτου». Ἐντὸς ὀλίγου βλέποντες ὅτι

δὲν κρατοῦμεν τὸν λόγον μας, καθὼς ὁ πρῶτος τυχодиόκτης, δὲν θὰ μᾶς ἀναγνωρίζουν πλέον οὔτε ὡς τιμίους. Θὰ χάσωμεν καὶ τὸ τελευταῖον ἔγνος τῆς ὑπεροχῆς μας.

Δάκρυ ἔλαμψεν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς τῆς μαρκησίας, ἥτις ὕψωσε πρὸς τὸν βαρῶνον τὰς λεπτοφυεῖς καὶ κατίσχνους χεῖράς της.

— Πέτέ τά μου ὅλα, μὴ μοῦ κρύπτετε τίποτε, ἔξυρῳ ἤδη χάρις εἰς τὸν Μπασελίνον, ὅτι ὁ δούξ Βλιγνὺ εὕρισκεται πρὸ ἐξ ἐβδομαδῶν Ἰστο Παρίσι.

— Ἀλήθεια, μαρκησία, γνωρίζετε ὅλα αὐτά, εἶπε πικρῶς ὁ βαρῶνος, καὶ ἔξερτε ὅτι πρόκειται καὶ νὰ παντρευθῇ ;

— Νὰ παντρευθῇ ! ἀνέκραξεν ἑκπληκτος ἡ κυρία Μπωλιέ, ἀνορθομένη ἐν τῷ ἀνακλίντρῳ της, μὲ πρόσωπον κάτωχρον ὑπὸ τὰς λευκάς της τρίχας.

— Ναί, θεῖα μου. Συγχωρῆστε τὴν τραχύτητα τῆς εἰλικρινείας μου, ἀλλὰ εἰς αὐτὰς τὰς περιστάσεις νομίζω ὅτι πρέπει νὰ φθάνῃ κανεὶς εἰς τὸν σκοπὸν του χωρὶς ἐλιγμούς.

— Νὰ παντρευθῇ ! ἐπανελάβε βραδέως ἡ μαρκησία.

— Ὁ δούξ προσεπάθησε νὰ μὴ διαδοθῇ ἡ εἰδησις. Ἀλλ' ὁ μέλλων πενθερός του, ὅστις φαίνεται ὅτι εἶναι χυδαῖος ἀνθρώπος, δὲν εἶναι τόσο διακριτικὸς. Πάει νὰ τρελλαθῇ ὁ κακόμοιρος. Ἡ κόρη του, δούκισσα, ἡ κόρη του, ἡ ἀγαπητή του, φαντασθῆτέ το καλὰ ! Τὸ περιστατικὸν μοῦ τὸ διηγήθη ὁ Καστερὰν, ἓνας φίλος τοῦ Βλιγνὺ, ὁ ὁποῖος ἔχει πῶς ἐγιναν αἱ διαπραγματεύσεις. Καὶ λυποῦμαι πολὺ, θεῖα μου,

— Ὁ Δούφφερν κατὰ τὴν τελευταίαν αὐτοῦ πρὸς τὸν ἐπὶ τῶν ἐξωτερικῶν ὑπουργὸν ἐπίσκεψιν ἐποίησατο ἱκανὸν λόγον περὶ τῆς ἀποζημιώσεως τῶν ὠφεληθέντων ἐκ τῆς Βερολινείου συνθήκης μικρῶν κρατῶν. Περὶ μικρῶν κρατῶν μόνον ὁ λόγος πρόκειται, οὐδὲν δὲ περὶ τῶν μεγάλων καὶ μάλιστα περὶ τῆς Αὐστρίας, ἥτις ἔχαι'ε τὴν μεγαλειτέραν βούκαν.

Οὕτως

ΟΙ ΚΑΚΟΥΡΓΟΙ

Εἶνε διδακτικώτατος ὁ λόγος ὃν ἐσχάτως ἐν τῇ Κοινωνιο-λογικῇ Συνόδῳ ἐξεφώνησεν ὁ ἐπὶ τῶν ποινικῶν ὑπουργὸς τῆς Ἀγγλίας κ. Χουζῶρν, ὅστις μετὰ πλούτου ἰδεῶν καὶ ἀληθείας σκέψεων ἐξήτασε τὰς αἰτίας τοῦ ἐγκλήματος, τὰ ἀποτελέσματα αὐτοῦ, τὰ προληπτικὰ μέσα, τὰ πρὸς ἀνακάλυψιν μέσα, τὴν τιμωρίαν τοῦ ἐγκλήματος, τὴν δίαιταν τῶν ἀπολυομένων κακούργων. Τὰ αἷτια τὰ πορίζοντα τὸ ἐγκλημα εἶνε ἐλαττωματικὴ ἀνατροφή, σωματικὴ ἢ πνευματικὴ ἀνικανότης, κακὴ συντροφιά, κακοδιαθεσία, μέθη καὶ ἀνηθικότης. Αἱ τέσσαρες πρῶται αἰτίαι δυνατόν νὰ τροποποιηθῶσι δι' ἐκπαιδεύσεως καὶ ἀγωγῆς, αἱ δὲ τελευταῖαι ἐξαρτῶνται ἐκ τῆς θελήσεως τοῦ ἀτόμου. Συγχρόνως ὁ Ἀγγλος ὑπουργὸς ἀνέφερεν ὡς αἰτίας ὑποτροφεύσας τὸ ἐγκλημα κατὰ πρῶτον λόγον τὴν πτώχεια, τὴν δυσκολίαν πρὸς εὕρεσιν ἐργασίας, τὴν δυσκολίαν πρὸς βελτίωσιν χαρακτῆρος διεφθαρμένου, τὴν ἀφροντισίαν τῶν ἐχόντων περιουσίαν καὶ παρεμβαλλόντων οὕτω πειρασμοὺς εἰς τοὺς ἐνδεεῖς, καὶ τὰς εὐκολα αἰτίνες παρέχονται εἰς διάθεσιν τῶν κλοπιμαίων.

Ἰδοὺ καὶ ἀριθμοὶ τινες, εἰς τοὺς ὁποίους ἐνασμενίζονται οἱ Ἀγγλοὶ ὑπουργοί. Τὰ ἐγκλήματα κοστίζουν εἰς τὸ κράτος, ἐν Ἀγγλίᾳ, Οὐαλλίᾳ καὶ Σκωτίᾳ 6,000,000. Μὲ αὐτὰ καταγίνονται 74,000 δικαστικοί, ἀστυνομικοί, κλητῆρες καὶ

ἄλλοι. Κατὰ τὸ 1881 τὰ ἐγκλήματα ἔφθασαν εἰς τὸν ἀριθμὸν τῶν 825,657· ἦτο 1 ἐπὶ 36 κατοίκων. Ἐξ αὐτῶν ὅμως μὲν τὰ 94,868 ἦτο προσβολαὶ ἐναντίον προσώπων, τὰ 122,761 ἦτο ἐναντίον ἰδιοκτησίας, τὰ δὲ λοιπὰ τρία τέταρτα μᾶλλον ἡθικὰ ἢ ποινικὰ παραπτώματα. Τώρα ποῦ εἶνε ἡ στατιστικὴ τοῦ φίλου μας κ. Πετσάλη ὅπως παραβάλωμεν τοὺς Ἀγγλοὺς καὶ τοὺς Ἕλληνας; Τὴν περιμένομεν τώρα ἐνάμισυ χρόνον.

Κατὰ τὴν τελευταίαν δεκαετίαν — ἃς ἀκούσουν τοῦτο ἡ Ἱερὰ Σύνοδος, τὸ ὑπουργεῖον τῆς Παιδείας, οἱ κύριοι ἱεροκήρυκες, τὸ Πανεπιστήμιον καὶ οἱ πολιτευόμενοι — ἐπῆλθεν ἀναμφήριστος ἐλάττωσις τῶν σοβαρῶν ἐγκλημάτων, τοῦθ' ὅπερ ὁ περὶνους ἀγορητὴς ἀπέδωκεν εἰς τὰς ἀναμορφωτικὰς ἐνεργείας τῶν ἡθοποιῶν συλλόγων, τῆς ἐναντίον τῆς πνευματοποσίας κινήσεως τῶν διαφόρων μορφωτικῶν ἀποστολῶν, δημοτικῶν σχολείων, μεταρρυθμιστηρίων καὶ βιομηχανικῶν σχολῶν. Ἐν συγκρίσει πρὸς τοὺς Παρισίους, Βιέννην καὶ Βερολίον, τὸ Λονδίνον θαυμασίως φαίνεται ἀπηλλαγμένον φόνων, σφαγῶν καὶ βιαιῶν ληστοπραξιῶν.

Τὰ δ' ἐπόμενα ἃς ἀκούσῃ ὁ κ. Τρικούπης ὁ ἀναμορφωτής, ὁ ἀνεχόμενος τώρα εἰκοσι μῆνας τὴν πλέον ἐκλυτον διοικητικὴν ἀστυνομίαν ἐν τῇ πρωτεύουσῃ καὶ τὴν αἰσχροτέραν δημοτικὴν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις. Πρὸς πρόληψιν τοῦ ἐγκλήματος, ὁ κυριώτερος παράγων δέον νὰ θεωρηθῇ ἡ ἀστυνομία, ἀπεφάνητο δὲ ὅτι ἡ ἐπίρροσις καὶ στερήσεσις τῆς δυνάμεως αὐτῆς ἐν Ἀγγλίᾳ, ἤθελεν ἀποφέρει μεγάλην οἰκονομίαν εἰς τὰς δαπάνας εἰς ἃς τὸ κράτος χάριν τῶν κακούργων ὑποβάλλεται καὶ ἤθελεν ἐπιδράσει μεγάλως εἰς τὴν πρόληψιν καὶ τὴν ἀνακάλυψιν τοῦ ἐγκλήματος. Ἀκουσάτω δὲ τοῦτο ἡ φίλη μανιατουργία—τὸ φυτῶριον τῶν ἀστυνομικῶν κλητῆρων τῆς πρωτεύουσας: Καλὸν, εἶπε, θὰ ἦτο καὶ λίαν ἐπιθυμητὸν ἡ ἰδρυσις κεντρικῶν σχολῶν πρὸς μόρφωσιν καὶ διδασκαλίαν νεαρῶν κλητῆρων.

διότι ἀναγκάζομαι νὰ σᾶς εἰπῶ ὅτι εἶναι ἀθλιώταται. Φαντασθῆτε, ὅτι ὁ δούξ μόλις ἦλθεν ἀπὸ τὴν Πετρούπολιν, ἐμπλέξε εἰς μία παρτίδα, ἡ ὁποία εἶχεν ἀρχίσει πρὸ τινων ἡμερῶν ἐν τῇ Λέσχῃ του. Μὴ εὖνοηθεὶς διόλου ὑπὸ τῆς τύχης, ἐτελείωσε τὰ χρήματά του, τὰ ὁποῖα ἦσαν πολὺ ὀλίγα. Κατέφυγεν εἰς τὸ ταμεῖον τῆς Λέσχης, καὶ ἤυρε κεφάλαια, διὰ νὰ πληρῶσῃ τὰ χρέη του. Ἐξηκολούθει νὰ παίξῃ καὶ εἰς μίαν ἐβδομάδα τὰ χρέη του ἔφθασαν εἰς διακόσιες πενήντα χιλιάδες φράγκα. Φαίνεται ὅτι εἶχε χάσει τὸ κεφάλι του. Εἶχε τρελλαθῇ ἀπὸ τὴν καταδρομὴν καὶ ἔπαιζεν ὡς τυφλός. Εἰς δύο νυκτίες τὰ ἐκέρδισε ὅλα, ἔπειτα ξανάχασε ἑκατὸν χιλιάδες φράγκα. Καὶ στὸ τέλος ἔμεινε μ' ἓνα βρακί διακοσίων χιλιάδων φράγκων.

Ἡ μαρκησία παρετήρησε τὸν ἀνεψιὸν τῆς καὶ μὲ ἐρωτηματικὸν ὄφρος.

— Ἐνα βρακί; ἐπανάλαβε.

— Παρντὸν, θεία μου, ἀπῆντησε φλεγματικῶς ὁ βαρόνος. Εἶναι ἡ καθιερωμένη φράσις. Ὅταν θέλουν νὰ ποῦν διὰ μεγάλην ἀπώλειαν ἐν τῷ χαροποιαιγνίῳ λέγουν· ἓνα βρακί.

— Βρακί διακοσίων χιλιάδων φράγκων, εἶπεν ἡ μαρκησία μελαγχολικῶς μειδιῶσα, ἀπὸ πολὺ ἀκριβὸς ὕφασμα ἦτο φτειασμένο.

— Τόσφ μᾶλλον ἀκριβὸς καθόσον ὁ Γάστων δὲν εἶχε οὔτε πεντάρρα διὰ νὰ πληρῶσῃ. Καὶ εἰς τὰς Λέσχας αὐτὰ τὰ χρέη ἐξοφλοῦνται εἰς εἴκοσι τέσσαρας ὥρας, ἐπὶ ποινῇ ἐξώ-

σεως καὶ δημοσιεύσεως τοῦ ὀνόματος τοῦ ὀφειλέτου. Ἡ θέσις λοιπὸν τοῦ δουκὸς ἦτο πολὺ κρίσιμος. Ἰμποροῦσε, θὰ πῆτε, ν' ἀπευθυνθῇ πρὸς τὴν οἰκογένειάν του. Ἄν καὶ ὅλη μας ἡ περιουσία σύγκειται ἐξ ἀσφαλῶν χρεωγράφων, ἐν τούτοις ἡ βαρὼν καὶ ἐγὼ θὰ τοῦ εὕρισκαμεν ἐν μέρος τοῦ ποσοῦ, τὸ ὁποῖον τοῦ ἐχρειάζετο. Ὁ Γάστων δὲν ἐσκέφθη ἢ δὲν ἠθέλησε ν' ἀποταθῇ πρὸς ἡμᾶς. Καὶ ὅμως ὁ Καστερὰν τὸν συνεβούλευσε νὰ τὸ κάμῃ. Ὁ δυστυχὴς ἐκλείσθηκε ἐν τῷ δωμάτιόν του καὶ ἐβυθίσθη εἰς ὀδυνηρὰ σκέψεις. Ἐσυλλογίζετο ὅτι εἶχε καταστρέψει τὴν κοινωνικὴν του θέσιν καὶ ὅτι εἶχε βλάψῃ τὸ μέλλον του. Τότε ἐμεσολάβησεν ἡ θεία πρόνοια ὑπὸ τὸ σχῆμα πενθεροῦ, τὸν ὁποῖον ὁ Γάστων, καθὼς μοῦ εἶπαν δὲν εἶχε συναντήσῃ παρὰ μίαν φορά. Αὐτὸς ἤρχισεν ἀποφασιστικὰ τὴν ὁμιλίαν καὶ εἶπε πρὸς τὸν Βλιγνὺ σχεδὸν αὐτὰ: Κύριε δούξ, χρωστάτε διακόσιες χιλιάδες φράγκα τὰς ὁποίας πρέπει νὰ ἔχετε ἐντὸς τῆς ἡμέρας καὶ δὲν θὰ τὰς ἔχετε». Καὶ ἐπειδὴ ὁ δούξ ἐσηκώθη μὲ ζωνηρότητα διὰ νὰ διακόψῃ τὴν συνομιλίαν αὐτὴν, ὁ γέρων τὸν ἐσταμάτησε καὶ τοῦ εἶπε καθαρὰ αὐτὰς τὰς ὀλίγας λέξεις: «Αὐταῖς τῆς διακοσίας χιλιάδες φράγκα σᾶς τῆς φέρνω ἐγὼ. Ἐγὼ μεγάλην περιουσίαν, καὶ δὲν θέλω νὰ ποῦν ὅτι ἀνθρώπος σ' ἂν ἐμένα, ὁ ὁποῖος δίνει δέκα ἑκατομμύρια προῖκα ὅσῃν κόρη σου, ἄφρονι γιὰ δέκα χιλιάδες παληολοδοσίικεια νὰ ἀτιμασθῇ ἐν ἐκ τῶν μεγαλειτέρων ὀνομάτων τῆς Γαλλίας!»—Εἶναι πολὺ μεγάλον, θεία μου, ἔ; (ἀκολουθεῖ)